

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 79/R/2022

Ședința publică de la 09 Februarie 2022

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: Oana Maria Boureanu -judecător
Judecător: Ioana Țărmure
Judecător: Laurențiu Mihai Bălan
Grefier: Mihaela Cincan

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de pârâțul COMITETUL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ, împotriva sentinței civile nr. 845/CA din 30.09.2021, pronunțată de Tribunalul Brașov – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 5117/3/2021, având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa părților.

Se prezintă referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care se evidențiază părțile, obiectul litigiului, stadiul procesual, precum și modul de îndeplinire a procedurii de citare.

De asemenea, arată că la data de 8.02.2022 s-a depus la dosar, prin serviciul registratură, răspuns la întâmpinare formulat și înaintat prin e-mail de către recurentul pârât Comitetul Național pentru Situații de Urgență, la care a anexat chitanța nr. 23682/08.02.2022 pentru a face dovada achitării taxei judiciare de timbru în sumă de 100 lei, aferentă recursului dedus judecății.

La data de 9.02.2022, intimatul reclamant [REDACTAT] a depus la dosar, prin același serviciu al instanței, fiind transmise prin e-mail, Note scrise prin care invocă excepția plății nevalabile a taxei de timbru.

Instanța constată că la dosarul cauzei s-a depus răspuns la întâmpinare cu privire la excepțiile invocate în cauză de către intimatul reclamant [REDACTAT] atașată fiind chitanța pentru achitarea taxei judiciare de timbru în valoare de 100 lei de la contribuabilul Instituția Prefectului Municipiului București.

Având în vedere excepțiile invocate în cauză și nota depusă la acest termen de judecată în care, cu referire la timbrajul cererii de recurs se invocă excepția plății nevalabile a taxei de timbru, deliberând instanța respinge atât excepția nevalabilității plății taxei judiciare de timbru, cât și excepția de netimbrare, reținând că recurentul Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență este reprezentat prin Președinte - Prefectul Georgiana Alexandra Vacaru așa încât, achitarea în cauză a taxei judiciare de timbru de către Instituția Prefectului este o plată valabilă în vederea achitării taxei judiciare de timbru datorate în cauză.

În ceea ce privește excepția tardivității formulării recursului, deliberând instanța respinge și această excepție având în vedere că recursul este declarat în termenul prevăzut de Legea nr. 554/2004, hotărârea atacată fiind comunicată la data de 26.10.2021, iar recursul a fost înregistrat la data de 11.11.2021, potrivit comunicării prin e-mail, înscrisul de la fila 14 dosar recurs.

Deliberând asupra excepției lipsei de interes în promovarea căii de atac a recursului, instanța respinge această excepție având în vedere că în cauză recurentul Comitetul Național pentru Situații de Urgență a avut calitatea de pârât la judecata în fond, iar față de soluția de admitere a acțiunii și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată, recurentul pârât justifică folosul practic în promovarea căii de atac în cauză.

În ceea ce privește excepția nulității pentru neîncadrarea motivelor de recurs în dispozițiile prevăzute de art. 488 Cod procedură civilă, instanța respinge și această excepție având în vedere că în cuprinsul cererii de recurs este indicat drept motiv de recurs art. 488 pct.8 Cod procedură civilă, iar din dezvoltarea motivelor de recurs se desprind critici privitoare la

aplicarea în cauză a dispozițiilor O.U.G. nr. 21/2004, cât și a H.G. nr.856/2020, ceea ce face posibilă încadrarea criticilor din recurs în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă.

Constatând că pentru soluționarea excepției inadmisibilității căii de atac se impune aprecierea asupra aceluiași chestiuni ca și pentru dezlegarea recursului, față de dispozițiile art. 248 Cod procedură civilă, instanța unește această excepție cu fondul recursului.

De asemenea, constatând că susținerile referitoare la excepția de lucru judecat și excepția inexistenței materiale și juridice a Hotărârii CMBSU nr.2/2020 nu sunt veritabile excepții în recurs, ci motive în combaterea criticilor în recurs, având în vedere că în cauză s-a solicitat judecarea în lipsă, instanța rămâne în pronunțare asupra excepției inadmisibilității și a recursului.

CURTEA,

Asupra recursului dedus judecării, constată:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea formulată la data de 22.02.2021 și înregistrată pe rolul Tribunalului București, precizată ulterior, reclamantul [REDACTAT] a solicitat în contradictoriu cu pârâții Instituția Prefectului Municipiului București, Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență și Prefectul Municipiului București-Alin Bogdan Stoica, să se dispună în principal, anularea în tot a Hotărârii CMBSU nr. 26/02.11.2020 și în subsidiar, anularea art. 1 alin. 1, alin. 3 și alin. 4 din această Hotărâre, aliniatele fiind distinse în această Hotărâre prin liniuțe „-„.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 845/CA/30.09.2021 Tribunalul Brașov, Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul [REDACTAT] în contradictoriu cu pârâții Instituția Prefectului Municipiului București, Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență și Prefectul Municipiului București-Alin Bogdan Stoica și în consecință a anulat Hotărârea nr. 26/02.11.2020 a Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență și a obligat pârâții să plătească reclamantului suma de 50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâțul Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și pe cale de consecință, respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a precizat că de la începutul declanșării crizei generată de pandemia de covid și până în prezent toate hotărârile au fost publicate pe site-ul ISU, iar de la un moment dat și pe site-ul Instituției Prefectului-Municipiul București.

În opinia recurentului pârât Hotărârea nr.26 a CMBSU este temeinică și legală neputând fi considerată abuzivă având în vedere contextul pandemic.

Astfel, recurentul pârât a arătat că prin HG nr.758/2009 România a pus în aplicare Regulamentul sanitar internațional, adoptat de Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) la data de 23 mai 2005. Punctul focal național pentru RSI a fost desemnat în cadrul Institutului de Sănătate Publică București care în situația alertei internaționale, evaluând informațiile primite de la OMS referitoare la pandemia COVID-19, a evaluat riscul pentru sănătatea publică din România recomandând implementarea măsurilor de sănătate publică, ca răspuns la manifestarea acestui risc.

A menționat că instrumentele internaționale la care România este parte reglementează la nivel general măsurile care fac obiectul lor, lăsând statelor membre marja de apreciere în ceea ce privește includerea lor în reglementările naționale. Astfel, au fost adoptate atât de către Parlamentul României cât și de către Guvern acte normative pentru gestionarea acestei situații, cu putere juridică obligatorie, în urma unei evaluări globale a echilibrului dintre necesara protecție a interesului general, ce constă în protejarea sănătății publice și protecția drepturilor fundamentale ale fiecărui cetățean în parte, inclusiv prin restrângerea exercițiului unor drepturi,

statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice în temeiul art.34 din Constituție, la baza adoptării tuturor acestor măsuri stând analize ale Grupului de suport tehnico-științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României.

Cu referire la perioada în care a fost emis actul contestat, recurentul pârât a susținut că în România erau 155.283 cazuri de persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2, din care 117.942 persoane vindecate și 5.411 persoane decedate, comparativ cu data de 15.09.2020, dată la care erau înregistrate 105.298 cazuri de persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2, din care 84.357 persoane vindecate și 4.236 persoane decedate; în această perioadă, media zilnică a persoanelor confirmate pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 a fost de 1.892. Evoluția numărului de cazuri confirmate a indicat o creștere semnificativă, de la o medie de 1.432 cazuri noi pe zi în perioada 15 - 20 septembrie, la 2.769 cazuri noi pe zi în perioada 05-11 octombrie.

Începând de la mijlocul lunii septembrie, evoluția cazurilor noi confirmate a urmat o rată de reproducere supraunitară (R_0 1.05-1.22), acest curs de evoluție a situației fiind susținut pe toată perioada 15.09.2020-11.10.2020. Valoarea maximă a cazurilor nou confirmate raportată în data de 10.10.2020 a fost de 3.517 cazuri noi. În luna septembrie trendul a fost constant, plafonat în jurul unei medii de aproximativ 1.300 cazuri/zi însă, această medie nu s-a menținut și în prima jumătate a lunii octombrie, astfel că în unele județe capacitățile de spitalizare în secțiile de ATI au fost depășite, suprasolicitând și secțiile pentru bolnavii Covid 19. Totalul cazurilor active (suma cazurilor confirmate în ultimele 14 zile + persoanele internate la data raportării cu mai mult de 14 zile de la data internării) la data de 11.10.2020, era de 31.930 persoane.

A mai arătat recurentul pârât că la data adoptării HG nr.856/2020 Municipiul București se situa printre principalele zone cu răspândire intracomunitară (17,6% din totalul cazurilor active) iar capacitatea sistemului sanitar depășea 50%, iar la nivel regional și local, punctual în anumite județe, era foarte aproape de capacitatea maximă, Municipiul București regăsindu-se între aceste zone, existând intervale în care aceasta era chiar depășită, fiind necesar transferul pacienților în unitățile spitalicești ale altor județe.

În acest context, s-a apreciat că măsurile care și-au dovedit eficiența și eficacitatea la nivel mondial sunt cele non-medicale, respectiv portul măștii, măsuri de curățenie și dezinfecție, igiena riguroasă a mâinilor, igiena tusei și strănutului, menținerea distanței fizice între indivizi și izolarea persoanelor infectate.

Datorită faptului că s-a observat o transmitere comunitară extinsă, precum și creșterea numărului de zone tip focar s-a concluzionat că este necesară creșterea nivelului de conformare la măsurile de protecție sanitară de către toate categoriile de populație.

Ca urmare, la nivel guvernamental s-a stabilit intensificarea măsurilor de prevenire și combatere a transmiterii virusului SARS-CoV-2 atât la nivel local, județean, cât și național; continuarea coordonării integrate și unitare a modului de aplicare pe întreg teritoriul național a măsurilor de limitare, combatere și control al infecției cu virusul SARS-CoV-2; menținerea ridicată a conștientizării generale a populației cu privire la incertitudinea situației epidemiologice și la importanța continuării respectării stricte a tuturor măsurilor necesare pentru reducerea riscului de transmitere; efectuarea de activități preventive de „depistare a contactilor” pentru a identifica timpuriu toate posibilele focare de transmitere și pentru a controla evoluția epidemiei; introducerea unor criterii privind restricționarea/suspendarea activității în cadrul evenimentelor publice și private în interiorul unor spații publice închise și deschise, operatorilor economici de tipul restaurantelor și cafenelelor, dar și în cadrul spațiilor destinate cazării elevilor sau studenților.

Recurentul pârât a menționat că Hotărârea CMBSU nr.26/2020 a fost adoptată în aplicarea HG nr.856/14.10.2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020 care, ținând seama de propunerile cuprinse în Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.49/2020 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesare a fi aplicabile pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în Anexa 2-Măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților art.3 alin.(2) a instituit pentru localitățile/județele în care se înregistrează o incidență cumulată a cazurilor de persoane infectate în ultimele 14 zile mai mare de 3/1.000 de locuitori, în aplicarea

prevederilor art.5 alin.(2) lit.d) din Legea nr.55/2020, cu modificările și completările ulterioare, obligativitatea purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura, de către toate persoanele care au împlinit vârsta de 5 ani în toate spațiile publice deschise.

Măsura a fost dispusă în temeiul dispozițiilor art.5 alin.(2) lit.d) coroborate cu cele ale art.13 din Legea nr.55/2020, astfel cum a fost modificată prin OUG nr. 192/2020.

Prin adresa nr.34.369/02.11.2020, înregistrată la instituția Prefectului-Municipiul București sub nr.24.290/02.11.2020, Direcția de Sănătate Publică a Municipiului București a comunicat rata de incidență cumulată la 14 zile, care la nivelul municipiului București depășea valoarea de 3,91/1.000 locuitori.

În opinia recurentului pârât toate măsurile dispuse atât în perioada stării de urgență cât și în prezent, în perioada stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de Constituția României, respectiv art.53.

Astfel, pentru ca anumite drepturi ale persoanelor să poată fi restrânse, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de urgență trebuie îndeplinite trei condiții cumulative: ingerința să fie prevăzută de lege, ingerința trebuie să urmărească un scop legitim și ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică.

Cu privire la prima condiție- ingerința să fie prevăzută de lege, recurentul pârât a precizat că restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de alertă nu a fost dispusă de CMBSU prin Hotărârea nr.26/2020 ci a fost prevăzută în Legea nr. 55/2020; prin urmare, măsurile stabilite de autorități în contextul combaterii pandemiei de coronavirus au fost subsumate obligației statului de ocrotire a sănătății publice, fiind adoptate și implementate avându-se în vedere necesitatea asigurării unui just și proporțional echilibru între drepturile și libertățile fundamentale, în ansamblul lor.

Referitor la condiția ca ingerința trebuie să urmărească un scop legitim, recurentul pârât a menționat că măsurile care limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scop protejarea sănătății și siguranța publică. Astfel, convenția europeană a enumerat scopurile care pot da caracter legitim restrângerii unui drept relativ, respectiv securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altora, împiedicarea divulgării de informații confidențiale și garantarea autorității și imparțialității puterii, aceasta condiție a fost îndeplinită, măsurile fiind dispuse în vederea prevenirii și împiedicării răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV2.

Referitor la cerința ca ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică, recurentul pârât a susținut că, cu privire la această condiție, Curtea europeană a apreciat că ingerința trebuie să răspundă unei nevoi sociale imperioase. În opinia recurentului pârât măsura obligativității purtării măștii de protecție astfel încât să acopere nasul și gura de către toate persoanele care au împlinit vârsta de 5 ani, în toate spațiile publice deschise a fost adoptată în temeiul și în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public, iar interesul public legitim în speță este acela al asigurării sănătății publice, ceea ce a determinat dispunerea unor măsuri restrictive, instituite în vederea protejării cetățenilor, ca cea reclamată în cauză.

Astfel, a apreciat că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

A mai susținut recurentul pârât că obligativitatea purtării măștii în spații publice a fost reglementată prin dispozițiile art.1 din Ordinul comun al ministrului sănătății și ministrului afacerilor interne nr.874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă, în sensul că „Pe durata stării de alertă, în spațiile publice închise, spațiile comerciale și la locul de muncă se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, în condițiile și cu respectarea Instrucțiunilor generale privind măsurile de igienă, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin”, astfel că anularea Hotărârii nr.26/2020 a CMBSU apare și ca inadmisibilă câtă vreme ea este emisă în temeiul unui act juridic superior care este în vigoare.

În opinia recurentului pârât, în situația în care portul măști l-ar fi afectat pe reclamant, acesta avea posibilitatea să se adreseze unui cadru medical pentru evaluarea situației sale medicale precum și a riscurilor la care ar fi expus sau nu cu ocazia purtării măștii de protecție pentru un interval mai îndelungat, astfel de situații fiind în mod explicit reglementate de legislația în domeniu.

A precizat recurentul pârât că reclamantul avea interesul și datoria să se protejeze printr-o expunere de cât mai scurtă durată și doar atunci când era strict necesar, evitând astfel inconveniente reclamate în cuprinsul prezentei cereri de chemare în judecată.

Referitor la încălcarea art.26 din Constituția României, recurentul pârât a arătat că, pe de o parte, impunerea obligativității măștii de protecție nu afectează dreptul persoanelor la viață privată, fiind totodată o măsură cu caracter temporar, impusă în vederea stopării, sau cel puțin a încetării răspândirii virusului; pe de altă parte, astfel cum a reținut și ÎCCJ prin Decizia nr.1282/12.10.2010, viața privată este protejată de lege în condițiile în care se manifestă în cadrul ordinii juridice, iar nu în afara sa.

Astfel, dreptul de a dispune de propria persoană, nefiind un drept absolut, poate fi exercitat numai cu respectarea drepturilor altor persoane, a ordinii publice și a bunelor moravuri; în acest sens, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a stabilit prin art.8 paragraful 2 că dreptul la respectarea vieții private poate face obiectul unor restricții dacă sunt prevăzute de lege și dacă constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru siguranța națională, siguranța publică (...) protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

A subliniat recurentul pârât că, în contextul fenomenului pandemic de magnitudinea celui cu care societatea internațională se confruntă actualmente, declarat ca atare de către Organizația Mondială a Sănătății, la data de 11.03.2020 autoritățile române au luat măsurile legislative și administrative necesare pentru prevenirea și combaterea infectării cu noul coronavirus.

A concluzionat recurentul pârât că Hotărârea nr.26/2020 a CMBSU a fost adoptată ținând seama de propunerile din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.49/13.10.2020, acestea fiind elaborate în urma efectuării unei analize minuțioase a factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-COV-2 pe teritoriul României la data de 11.10.2020 realizată de specialiști în domeniul sănătății publice și a situațiilor de urgență iar CMBSU adoptând Hotărârea nr.26/02.11.2020, a acționat în interes public general în scopul protejării dreptului la viață, la integritate fizică și al ocrotirii sănătății, măsurile legale temporare și graduale luate respectând principiul egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Pentru toate aceste motive a solicitat admiterea recursului așa cum a fost formulat.

În drept a invocat art. 488 din Codul de procedură civilă.

În probațiunea a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

Recursul a fost legal timbrat u 100 lei conform art. 24 alin. 2 din O.U.G. nr. 80/2013.

4. Apărarea intimatului-reclamant

Intimatul-reclamant [redacted] a formulat *întâmpinare* prin care a solicitat în principal, pe cale de excepție respingerea recursului ca tardiv formulat; anularea recursului ca netimbrat; anularea recursului pentru neincidența motivului de casare de la art. 488 Cod procedură civilă și nemotivare; respingerea recursului ca inadmisibil; respingerea recursului ca lipsit de interes; respingerea recursului pentru putere de lucru judecat a Sentinței Civile nr. 1076/2021, rămasă definitivă prin Decizia ICCJ nr. 3883/2021, publicată în MO nr. 805/2021 și admiterea excepției inexistenței materiale și juridice a Hotărârii CMBSU nr. 2/05.03.2021 și respingerea recursului ca nefondat, cu consecința aplicării unei amenzi judiciare CMBSU pentru exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale, iar în subsidiar, respingerea recursului ca nefondat.

Cu privire la excepția tardivității recursului intimatul reclamant a arătat că, așa cum rezultă din dovezile de primire din dosarul electronic al Tribunalului Brașov, motivarea sentinței instanței de fond a fost comunicată CMBSU la data de 26.10.2021 iar recursul a fost declarat la

data de 12.11.2021; termenul de exercitare a căii de atac a recursului s-a împlinit la data de 11.11.2021, recursul de față fiind declarat cu depășirea termenului legal de 15 zile..

Referitor la excepția netimbrării recursului, intimatul reclamant a precizat că întrucât CMBSU nu a făcut dovada plății taxei de timbru, solicită admiterea excepției și anularea recursului ca netimbrat.

Intimatul reclamant a mai invocat excepția nulității recursului pentru neincidența motivului de casare de la art. 488 Cod procedură civilă și nemotivarea acestuia, arătând că a motiva recursul înseamnă, pe de o parte, arătarea cazului de nelegalitate prin indicarea unuia dintre motivele prevăzute limitativ de art. 488 alin. (1) Cod procedură civilă iar pe de altă parte, dezvoltarea acestuia, în sensul formulării unor critici concrete cu privire la judecata realizată de instanța care a pronunțat hotărârea recurată, din perspectiva motivului de nelegalitate invocat. Or, în speță, deși a fost invocată incidența motivului de casare reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă susținându-se că hotărârea atacată a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, prin cererea de recurs nu au fost formulate critici concrete a raționamentului Tribunalului Brașov prin care s-a anulat HCMBSU nr. 26/2021.

Astfel, intimatul reclamant a susținut că nu orice nemulțumire a unei părți cu privire la soluția pronunțată poate constitui motiv de recurs, instanța fiind ținută să examineze numai acele critici privitoare la decizia atacată care pot fi încadrate în prevederile dispozițiilor menționate. A arătat că motivul de casare prevăzut la art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă a fost invocat într-un mod pur formal, argumentele invocate de recurent neputând în niciun fi circumscrise acestui motiv de casare, astfel încât se impune anularea recursului.

Cu privire la excepția inadmisibilității recursului intimatul reclamant a precizat recurentul a criticat modul de administrare al probelor, respectiv faptul că instanța nu a reținut în fapt publicarea pe site-ul ISU-București-Ilfov a Hotărârii contestate și a reținut greșit nepublicarea acesteia.

Însă administrarea probelor a avut loc în ședința publică din data de 14.09.2021 iar dacă recurentul ar fi dorit să critice această reținere, trebuia să exercite calea de atac a recursului și împotriva încheierii de ședință din 14.09.2021, lucru pe care nu l-a făcut, motiv pentru care încheierea de Ședință a intrat în autoritate de lucru judecat, în acord cu dispozițiile art. 430 Cod procedură civilă. Drept pentru care nu mai poate fi repusă în discuție chestiunea publicării sau nepublicării în Monitorul Oficial sau pe site-ul Instituției Prefectului a Hotărârii CMBSU nr. 26/2020 și nu mai pot fi reținute noi chestiuni de fapt în calea extraordinară a recursului.

Referitor la excepția lipsei de interes în susținerea recursului, intimatul reclamant a menționat că potrivit art. 458 Cod procedură civilă calitatea de parte în proces nu este suficientă pentru declararea căii de atac ci este necesar ca cel care critică hotărârea să justifice și interesul de a o ataca. În opinia intimatului reclamant recurentul nu a arătat motivul pentru care a exercitat calea de atac, beneficiul concret pe care dorește să îl obțină sau paguba iminentă pe care o dorește să o preîntâmpine, în condițiile în care a recunoscut că a început să publice hotărârile de la un moment dat și pe site-ul Instituției Prefectului-Municipiul București.

În susținerea excepției puterii de lucru judecat, intimatul reclamant a precizat că prin recursul formulat împotriva Sentinței Civile nr. 1076/2021, pronunțată în dosarul nr. 4331/2/2021 și prin care acțiunea a fost admisă în baza aceleiași cauze (lipsa publicării în Monitorul Oficial), CNSU a adus critici identice ca cele din cauza dedusă judecății inclusiv cu privire la publicarea pe diverse site-uri a hotărârilor, fără a se publica actele în Monitorul Oficial (în speța de față, fiind vorba de Monitorul Oficial Local al Municipiului București și/sau site-ul prefecturii).

A subliniat că instanța supremă a reținut că publicarea în Monitorul Oficial reprezintă o condiție pentru intrarea în vigoare a actelor normative, adică pentru a lua ființă, pentru a exista din punct de vedere juridic, pentru a putea începe să producă efecte juridice și deci pentru a intra în circuitul juridic. Prin urmare se impune respingerea recursului având în vedere puterea pozitivă de lucru judecat a Sentinței Civile nr. 1076/2020.

Prin întâmpinare intimatul reclamant a solicitat admiterea excepției inexistenței materiale și juridice a Hotărârii CMBSU nr. 2/2020 și respingerea recursului ca vădit nefondat sau în

subsidiar, ca nefondat, cu consecința menținerii Sentinței Civile nr. 845/CA/2021 ca fiind temeinică și legală intimatul reclamant.

Astfel, cu titlu preliminar, în temeiul Deciziei CCR nr. 429/2019, a arătat că înțelege să invoce excepția inexistenței Hotărârii CMBSU nr. 2/2020 potrivit căreia recurentul a arătat că ISUBIF a fost desemnată „voce unică” a CMBSU

A subliniat că hotărârea nu a fost publicată nici pe site-ul Prefecturii nici în Monitorul Oficial al Municipiului București, nu a fost publicată nici pe site-ul ISUBIF și nu a fost depusă nici odată cu recursul, fiind doar reprodușă sub aspectul conținutului. În cazul în care recurentul o va depune la dosar, intimatul reclamant a precizat că înțelege să invoce decăderea pârâtului din dreptul de a administra noi înscrișuri, dat fiind faptul că înscrișurile se pot administra odată cu cererea de recurs.

De asemenea, intimatul reclamant a subliniat că invocă excepția inexistenței juridice și materiale a HCMBSU nr. 2/202, iar nu excepția de nelegalitate/nulitate absolută a acesteia.

În opinia intimatului reclamant critica formulată de reclamantă este nerelevantă sub aspectul dezlegării cauzei pentru că inexistența nu constituie obiectul controlului judiciar în cadrul procedurii speciale a excepției de nelegalitate, reglementată de art. 4 din Legea nr. 554/2004. Astfel, recurentul încearcă prin viciul criticat (nepublicarea în Monitorul Oficial Local/site-ul prefecturii a hotărârilor sale) să acopere acest viciu, invocând o hotărâre nepublicată (deci necunoscută de cetățean) prin care unei entități terțe i se oferă autoritatea de a publica actele sale.

Pentru aceste motive, a solicitat respingerea recursului ca nefondat și amendarea CMBSU pentru exercitarea drepturilor procesuale cu rea-credință.

În subsidiar, a precizat că solicită respingerea ca nefondat având în vedere că recurentul a încercat printr-un act infralegal, de nivel cuaternar în ierarhia actelor normative (HCMBSU nr. 2/05.03.2020) să adauge la dispoziții din Legea nr. 24/2000, OUG nr. 57/2019 și OUG nr. 21/2004, lucru care nu este posibil, un astfel de act putând fi dat doar în executarea legilor și nu în completarea/eludarea lor.

A precizat că CMBSU nu a făcut dovada că site-ul ISUBIF este un loc autorizat în sensul Legii nr. 24/2000; Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență este o autoritate publică locală, ce are același statut juridic ca instituțiile care au concurat la formarea acestuia iar actele administrative cu caracter normativ pe care le emite sunt supuse obligației de publicare.

Intimatul reclamant a menționat că față de faptul că Hotărârea nr. 26/02.11.2020 a Comitetului Municipiului București pentru Situații de Urgență nu a fost publicată conform dispozițiilor legale, în mod legal instanța de fond a constatat că nu este îndeplinită condiția esențială pentru ca această hotărâre să intre în vigoare, respectiv să intre în circuitul civil, astfel că se impunea anularea acesteia.

A subliniat intimatul reclamant că autoritățile publice nu se constituie în entități rupte de societate și exterioare acesteia ci sunt consecința unei convenții sociale preexistente, a unui contract social, în temeiul căruia au dreptul de a emite acte de autoritate, iar cetățenii acceptă să fie supuși eventualelor măsuri restrictive ce ar putea fi stabilite prin aceste acte, dar numai cu condiția respectării unor forme și proceduri convenite prin lege, pentru emiterea și aducerea la cunoștință a lor. Per a contrario, în lipsa acestor forme și proceduri, cetățeanul este îndreptățit să nu recunoască și să denunțe obligațiile ce i se impun în aceste condiții.

Pentru toate acestea a solicitat respingerea recursului.

În probațiune a solicitat administrarea probei cu înscrișurile depuse la fond și în recurs.

II. Aspecte de ordin procesual

La termenul de judecată din data de 09.02.2022, potrivit considerentelor reținute în încheierea de ședință au fost respinse următoarele excepții: excepția de netimbrare și excepția nevalabilității plății taxei judiciare de timbru, excepția tardivității recursului, excepția nulității recursului pentru neincidența motivului de casare prevăzut de art. 488 al. 1 pct. 8 Cpc și nemotivare, excepția lipsei de interes în susținerea recursului.

III. Considerentele Curții asupra recursului

Analizând, în conformitate cu dispozițiile art.499 din Codul de procedură civilă, susținerile părților și ansamblul materialului probator existent la dosar, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește excepția inadmisibilității recursului, intimatul reclamant a precizat că recurentul a criticat modul de administrare a probelor, respectiv faptul că instanța nu a reținut în fapt publicarea pe site-ul ISU-București-Ilfov a Hotărârii contestate și a reținut greșit nepublicarea acesteia.

Curtea reține că potrivit dispozițiilor art. 457 alin. (1) C. proc. civ. hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta.

Conform art. 488 C.pr.civ. modificarea sau casarea unei hotărâri se poate cere pentru ipotezele prevăzute la pct. 1-8, denumite generic motive de recurs. Motivele de recurs vizează nelegalitatea hotărârii atacate.

Sub acest aspect, Curtea constată că în speță calea de atac a recursului este prevăzută de art. 20 din Legea 554/2004, iar motivele de recurs expuse vizează nelegalitatea hotărârii atacate.

Astfel, contrar susținerilor intimatului, Curtea constată că principala critică a recurentului a vizat greșita aplicare a normelor de drept material care reglementează obligația publicării la situația de fapt necontestată, aceea că hotărârea în litigiu a fost publicată pe site-ul ISU-București-Ilfov.

O astfel de critică nu echivalează, așa cum susține greșit intimatul, cu o critică a modului de administrare a probelor, astfel că excepția inadmisibilității recursului este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Analizând temeinicia criticilor recurentului, Curtea constată că sub un prim aspect recurenta critică aprecierea instanței că publicarea Hotărârii pe site-ul Inspectoratului Teritorial pentru Situații de Urgență București – Ilfov nu are relevanță în privința îndeplinirii obligației legale de publicare, critică pe care instanța o găsește ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 83 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă prevăd că „În vederea intrării lor în vigoare, actele normative adoptate de autoritățile administrației publice locale se aduc la cunoștință publică, în condițiile Legii nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin afișare în locuri autorizate și prin publicare într-un cotidian local de mare tiraj.”

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 1) pct. 2) litera g) din HG nr. 906/2020, subprefectul asigură transmiterea ordinelor prefectului cu caracter normativ către ministerul care coordonează instituția prefectului, publicarea în monitorul oficial local al județului ori al municipiului București, precum și pe pagina de internet a instituției prefectului.

Relevante sunt și dispozițiile art. 42 alin. 1 din OUG 21/2004 potrivit cărora: „Hotărârile prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar cele prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel județean sau al municipiului București, se publică în Monitorul Oficial al autorității administrativ-teritoriale respective și intră în vigoare la data publicării.”

Din interpretarea coroborată a acestor dispoziții legale rezultă fără echivoc obligația publicării în Monitorul Oficial al autorității administrativ-teritoriale, prima instanță făcând o corectă aplicare în cauză a dispozițiilor de drept material incidente și ajungând la concluzia corectă că publicarea pe site-ul Inspectoratului Teritorial pentru Situații de Urgență București – Ilfov nu satisface exigența publicării.

Sunt irelevante aspectele legate de funcționarea practică a Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență, respectiv faptul că, potrivit susținerilor recurentei specificitatea situațiilor pentru care se adoptă hotărâri nu face posibil ca ele să fie publicate în Monitorul Oficial al Municipiului București în timp util pentru a intra în vigoare începând cu ora zero a

zilei următoare, astfel că a fost desemnat Inspectoratul Teritorial pentru Situații de Urgență București – Ilfov să comunice public măsurile luate.

Practica recurenței nu poate înlătura obligația legală a publicării, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale enunțate anterior.

Toate celelalte critici ale recurenței vizează aprecieri pe fondul legalității Hotărârii, aspecte care nu au făcut obiectul analizei în prima instanță, astfel că nu pot forma obiectul examenului de legalitate în recurs.

În ceea ce privește excepția puterii de lucru judecat, prin raportare la efectele Sentinței Civile nr. 1076/2021, pronunțată în dosarul nr. 4331/2/2021, Curtea constată că în analiza temeiniciei cererii prima instanță nu a contrazis prezumția de lucru judecat, ce impune consecvență în judecată, astfel că ceea ce s-a constatat și statuat printr-o hotărâre să nu fie contrazis printr-o altă hotărâre.

În ceea ce privește excepția inexistenței materiale și juridice a Hotărârii CMBSU nr. 2/2020, Curtea constată că în realitate această susținere constituie o apărare de fond și nu o veritabilă excepție. Susținerea intimatului vizează un motiv nou în sprijinul temeiniciei cererii de chemare în judecată, respectiv sancțiunea care intervine pentru nepublicarea hotărârii, efectul inexistenței pentru nepublicare, ori o astfel de susținere ține de cauza cererii de chemare în judecată și nu a făcut obiectul investiției în primă instanță, astfel că nu poate face obiectul analizei în fața instanței de recurs, potrivit dispozițiilor art. 478 al. 3 coroborat cu art. 494 al. 1 Cpc.

Pentru toate aceste considerente, constatând incidența art. 496 Cod procedură civilă, Curtea va respinge excepția inadmisibilității recursului și va respinge recursul formulat de recurentul Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență împotriva sentinței civile nr. 845/CA/30.09.2021 pronunțată de Tribunalul Braşov, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care o va menține.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge excepția inadmisibilității recursului.

Respinge recursul formulat de recurentul Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență împotriva sentinței civile nr. 845/CA/30.09.2021 pronunțată de Tribunalul Braşov, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care o menține.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, astăzi, 09.02.2022.

Președinte,
Oana Maria Boureanu

Judecător,
Ioana Țărmure

Judecător,
Laurențiu Mihai Bălan

Grefier,
Mihaela Cincan

Grefier cu originalul